

Arrest

nr. 222 899 van 20 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren respectievelijk van onbepaalde en Georgische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2019 hebben ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 12 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 augustus 2008 dient tweede verzoekster een asielaanvraag in. Haar echtgenoot, eerste verzoeker dient op 11 augustus 2009 een asielaanvraag in. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de CGVS) weigert op 10 november 2009 aan beiden, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Tegen voormelde beslissingen dienen verzoekers hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 65 072 van 26 juli 2011 opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 15 juli 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), voor de medische problemen van verzoekster. Op 2 september 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 86 920 van 6 september 2012 de beslissing vernietigt. Op 22 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag opnieuw onontvankelijk wordt verklaard.

Op 24 januari 2012 wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker ter kennis gebracht. Tegen voormelde beslissingen dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 86 925 van 6 september 2012 het beroep verwerpt.

Op 3 februari 2012 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 2 mei 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de aanvraag onontvankelijk.

Op 15 mei 2012 dienen verzoekers een nieuwe asielaanvraag in die niet in aanmerking wordt genomen op 25 mei 2012. Tegen voormelde beslissingen dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 92 282 van 27 november 2012 het beroep verwerpt.

Op 19 september 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 9 september 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tevens werden verzoekers in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten en van een inreisverbod van twee jaar.

Op 21 januari 2015 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, voor de medische problemen van verzoekster. De verwerende partij verklaart de aanvraag onontvankelijk op 12 februari 2015. Tegen voormelde beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 199 786 van 15 februari 2018 het beroep verwerpt.

Op 6 september 2018 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 15 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 12 juni 2019 maken verzoekers het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Op 12 juni 2019 wordt aan beide verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ter kennis gebracht. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt:

Voor eerste verzoeker:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING Betrokkene werd gehoord door de politie van Arro Ieper op 12/06/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

*Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer,
naam: B.*

voornaam: I;

geboortedatum: 01.03.1948

geboorteplaats: S.Torelani

nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene beschikt niet over een geldig paspoort noch over een andere verblijfsvergunning.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene kreeg verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 28/02/2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend. Betrokkene diende verschillende opeenvolgende verblijfsaanvragen in. Hij dienden twee verzoeken tot internationale bescherming in (namelijk op 11/08/2009 en op 15/05/2012). Het CGVS verwierp de eerste aanvraag en de tweede werd niet in overweging genomen. Betrokkene diende telkens een beroep in bij de RVV tegen deze beslissingen maar de RVV sloot zich telkens aan bij de beslissingen van het CGVS en van de DVZ.

Betrokkene diende drie aanvragen tot medische regularisatie in (op 14/07/2011, 03/02/2012 en op 21/01/2015). Deze aanvragen stoelden op medische elementen voor de vrouw van betrokkene, B. M. DVZ verwierp al deze aanvragen.

Ten slotte diende hij ook nog twee regularisatieaanvragen op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in (op 19/09/2013 en op 06/09/2018). DVZ verwierp beide aanvragen. Betrokkene nam telkens kennis van deze beslissingen.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Hij dienden twee verzoeken tot internationale bescherming in (namelijk op 11/08/2009 en op 15/05/2012). Het CGVS verwierp de eerste aanvraag en de tweede werd niet in overweging genomen. Betrokkene diende telkens een beroep in bij de RVV tegen deze beslissingen maar de RVV sloot zich telkens aan bij de beslissingen van het CGVS en van de DVZ.

Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 12/06/2019 door de politie van Ieper dat hij in België is gezien de oorlog in zijn land van herkomst. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst aangezien hij in 1978 problemen had. Zijn vrouw verklaart terug te kunnen keren maar wil bij haar man blijven. Hij verklaart een zoon (R. B.) te hebben die in Bellegem woont.

De problemen die betrokkene aanhaalt werden vroeger bestudeerd door het CGVS en de RVV en gaven geen aanleiding tot een beschermingsstatus. Betrokkene brengt geen nieuwe elementen aan die een onderzoek zouden noodzaken.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Georgië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. Artikel 3 van het EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene diende drie aanvragen tot medische regularisatie in (op 14/07/2011, 03/02/2012 en op 21/01/2015). Deze aanvragen stoelden op medische elementen voor de vrouw van betrokkene, B. M.. DVZ verwierp al deze aanvragen. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat de vrouw van betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van de vrouw van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat zij bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Georgië is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.

Betrokkene heeft een vrouw in België waarmee hij samenwoont, het betreft de genaamde B. M. (24/03/1955). Zij is net als betrokkene illegaal. Aangezien de familiale eenheid bij verwijdering niet verbroken wordt, is er wat het familiale leven betreft geen schending van artikel 8 van het EVRM. Ze hebben familie in België, namelijk hun meerderjarige zoon B. R. (26/06/1981) en diens gezin. De relaties tussen meerderjarige kinderen en hun ouders vallen in principe niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM tenzij er een bepaalde mate van afhankelijkheid door betrokkene wordt aangetoond, wat hier niet het geval is. Mijnheer en mevrouw B. wonen zelfstandig in leper. Hun zoon woont met zijn gezin in Kortrijk. Ze zijn niet afhankelijk van elkaar. Het staat de zoon van betrokkene vrij om hem achterna te reizen naar Georgië. Bovendien kan het koppel vanuit Georgië een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Zij kunnen daartoe bijvoorbeeld de opheffing van het inreisverbod aanvragen.

Betrokkene en diens vrouw verblijven al geruime tijd in België, hij verblijft sinds 2009, zijn vrouw al sinds 2008..Langdurig verblijf opent echter geen recht op verblijf. We hebben in bovenstaande gezien dat betrokkene en zijn vrouw ondertussen een ware procedureslag voerden om hun verblijf op Belgische bodem te rekken, ondanks herhaaldelijke negatieve beslissingen van de officiële instanties en herhaaldelijke bevelen om het grondgebied te verlaten. Ze leerden Nederlands, volgden cursussen en zouden aan vrijwilligerswerk doen. Waarschijnlijk ontwikkelden ze ook een sociaal netwerk op. Er is met andere woorden sprake van een privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Toch werd dit privéleven in illegaal verblijf opgebouwd. De overheid mengt zich dus niet in het privéleven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene en zijn vrouw van haar grondgebied te verwijderen. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit en het misbruik van verblijfsprocedures weegt hier op tegen het belang van betrokkene om zijn privéleven in de illegaliteit op Belgische bodem verder te zetten.

In de laatste regularisatieaanvraag haalt de advocaat van betrokkene aan dat er geen rusthuizen zijn in Georgië en dat zij daar geen kennissen, vrienden of familie meer hebben. We wijzen er op dat betrokkene het grootste deel van zijn leven in Georgië doorbracht. Het is vrij onwaarschijnlijk dat hij er echt niemand meer kent. Bovendien leven betrokkene en zijn vrouw momenteel volledig zelfstandig en

hebben zij geen specifieke gespecialiseerde medische zorgen nodig die een opname in een zorginstelling zouden noodzaken. Zij krijgen geen mantelzorg van hun meerderjarige zoon, die met zijn gezin trouwens in een andere stad woont. Het argument dat er geen rusthuizen in Georgië is dus op zijn minst voorbarig en niet van toepassing op de huidige situatie van betrokkene en zijn vrouw. Gezien zij het grootste deel van zijn leven in Georgië doorbrachten en waarschijnlijk nog de taal van het land spreken zal het opnieuw ontwikkelen van een privéleven in het land van herkomst waarschijnlijk niet zo moeilijk zijn. Bovendien wordt betrokkene samen met zijn vrouw gerepatriëerd, zij hebben dus in ieder geval elkaar. Met betrekking tot het privéleven is er dus evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kreeg verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 28/02/2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene diende verschillende opeenvolgende verblijfsaanvragen in. Hij dienden twee verzoeken tot internationale bescherming in (namelijk op 11/08/2009 en op 15/05/2012). Het CGVS verwierp de eerste aanvraag en de tweede werd niet in overweging genomen. Betrokkene diende telkens een beroep in bij de RVV tegen deze beslissingen maar de RVV sloot zich telkens aan bij de beslissingen van het CGVS en van de DVZ.

Betrokkene diende drie aanvragen tot medische regularisatie in (op 14/07/2011, 03/02/2012 en op 21/01/2015). Deze aanvragen stoelden op medische elementen voor de vrouw van betrokkene, B. M.. DVZ verwierp al deze aanvragen.

Ten slotte diende hij ook nog twee regularisatieaanvragen op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in (op 19/09/2013 en op 06/09/2018). DVZ verwierp beide aanvragen. Betrokkene nam telkens kennis van deze beslissingen.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Hij dienden twee verzoeken tot internationale bescherming in (namelijk op 11/08/2009 en op 15/05/2012). Het CGVS verwierp de eerste aanvraag en de tweede werd niet in overweging genomen. Betrokkene diende telkens een beroep in bij de RVV tegen deze beslissingen maar de RVV sloot zich telkens aan bij de beslissingen van het CGVS en van de DVZ.

Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 12/06/2019 door de politie van Ieper dat hij in België is gezien de oorlog in zijn land van herkomst. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst aangezien hij in 1978 problemen had. Zijn vrouw verklaart terug te kunnen keren maar wil bij haar man blijven. Hij verklaart een zoon (R. B.) te hebben die in Bellegem woont.

De problemen die betrokkene aanhaalt werden vroeger bestudeerd door het CGVS en de RVV en gaven geen aanleiding tot een beschermingsstatus. Betrokkene brengt geen nieuwe elementen aan die een onderzoek zouden noodzaken.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Georgië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene diende drie aanvragen tot medische regularisatie in (op 14/07/2011, 03/02/2012 en op 21/01/2015). Deze aanvragen stelden op medische elementen voor de vrouw van betrokkene, B. M.. DVZ verwierp al deze aanvragen. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat de vrouw van betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van de vrouw van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat zij bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Georgië is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.

Betrokkene heeft een vrouw in België waarmee hij samenwoont, het betreft de genaamde B. M. (24/03/1955). Zij is net als betrokkene illegaal. Aangezien de familiale eenheid bij verwijdering niet verbroken wordt, is er wat het familiale leven betreft geen schending van artikel 8 van het EVRM. Ze hebben familie in België, namelijk hun meerderjarige zoon B. R. (26/06/1981) en diens gezin. De relaties tussen meerderjarige kinderen en hun ouders vallen in principe niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM tenzij er een bepaalde mate van afhankelijkheid door betrokkene wordt aangetoond, wat hier niet het geval is. Mijnheer en mevrouw B. wonen zelfstandig in Ieper. Hun zoon woont met zijn gezin in Kortrijk. Ze zijn niet afhankelijk van elkaar. Het staat de zoon van betrokkene vrij om hem achterna te reizen naar Georgië. Bovendien kan het koppel vanuit Georgië een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Zij kunnen daartoe bijvoorbeeld de opheffing van het inreisverbod aanvragen.

Betrokkene en diens vrouw verblijven al geruime tijd in België, hij verblijft sinds 2009, zijn vrouw al sinds 2008..Langdurig verblijf opent echter geen recht op verblijf. We hebben in bovenstaande gezien dat betrokkene en zijn vrouw ondertussen een ware procedureslag voerden om hun verblijf op Belgische bodem te rekken, ondanks herhaaldelijke negatieve beslissingen van de officiële instanties en herhaaldelijke bevelen om het grondgebied te verlaten. Ze leerden Nederlands, volgden cursussen en zouden aan vrijwilligerswerk doen. Waarschijnlijk ontwikkelden ze ook een sociaal netwerk op. Er is met andere woorden sprake van een privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Toch werd dit privéleven in illegaal verblijf opgebouwd. De overheid mengt zich dus niet in het privéleven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene en zijn vrouw van haar grondgebied te verwijderen. Het

belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit en het misbruik van verblijfsprocedures weegt hier op tegen het belang van betrokkene om zijn privéleven in de illegaliteit op Belgische bodem verder te zetten.

In de laatste regularisatieaanvraag haalt de advocaat van betrokkene aan dat er geen rusthuizen zijn in Georgië en dat zij daar geen kennissen, vrienden of familie meer hebben. We wijzen er op dat betrokkene het grootste deel van zijn leven in Georgië doorbracht. Het is vrij onwaarschijnlijk dat hij er echt niemand meer kent. Bovendien leven betrokkene en zijn vrouw momenteel volledig zelfstandig en hebben zij geen specifieke gespecialiseerde medische zorgen nodig die een opname in een zorginstelling zouden noodzaken. Zij krijgen geen mantelzorg van hun meerderjarige zoon, die met zijn gezin trouwens in een andere stad woont. Het argument dat er geen rusthuizen in Georgië is dus op zijn minst voorbarig en niet van toepassing op de huidige situatie van betrokkene en zijn vrouw. Gezien zij het grootste deel van zijn leven in Georgië doorbrachten en waarschijnlijk nog de taal van het land spreken zal het opnieuw ontwikkelen van een privéleven in het land van herkomst waarschijnlijk niet zo moeilijk zijn. Bovendien wordt betrokkene samen met zijn vrouw gerepatriëerd, zij hebben dus in ieder geval elkaar. Met betrekking tot het privéleven is er dus evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Vasthouding
(...)"

Voor tweede verzoekster:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Arro Ieper op 12/06/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw,

naam: B.

voornaam: M.

geboortedatum: 24.03.1955

geboorteplaats: Touchetski Rayon

nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene verblijft langer op het Schengengrondgebied dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn van 90 op 180 dagen verblijf niet overschreden te hebben.

Betrokkene beschikt over een geldig Georgisch paspoort. Zij mag hiermee 90 op 180 dagen in de Schengenzone verblijven. Zij verblijft echter langer dan deze periode in de Schengenzone of kan het tegendeel niet aantonen. Zij beschikt evenmin over een geldige verblijfsvergunning.

Risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kreeg verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 28/02/2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene diende verschillende opeenvolgende verblijfsaanvragen in. Zij diende twee verzoeken tot internationale bescherming in (namelijk op 19/08/2008 en op 15/05/2012). Het CGVS verwierp de eerste aanvraag en de tweede werd niet in overweging genomen. Betrokkene diende telkens een beroep in bij de RVV tegen deze beslissingen maar de RVV sloot zich telkens aan bij de beslissingen van het CGVS en van de DVZ.

Betrokkene diende drie aanvragen tot medische regularisatie in (op 14/07/2011, 03/02/2012 en op 21/01/2015). DVZ verwierp al deze aanvragen.

Ten slotte diende zij ook nog twee regularisatieaanvragen op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in (op 19/09/2013 en op 06/09/2018). DVZ verwierp weide aanvragen.

Betrokkene nam telkens kennis van deze beslissingen.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Zij diende twee verzoeken tot internationale bescherming in (namelijk op 19/08/2008 en op 15/05/2012). Het CGVS verwierp de eerste aanvraag en de tweede werd niet in overweging genomen. Betrokkene diende telkens een beroep in bij de RVV tegen deze beslissingen maar de RVV sloot zich telkens aan bij de beslissingen van het CGVS en van de DVZ.

Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart bij haar aanhouding op 12/06/2019 door de politie van Ieper dat ze in België is sinds 2008 gezien de oorlog. Zij verklaart terug te kunnen keren naar Georgië maar dat ze bij haar man wil blijven. Ze verklaart suikerziekte te hebben. Ze verklaart een zoon (R.B.) te hebben die in Bellegem woont.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Georgië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene diende drie aanvragen tot medische regularisatie in (op 14/07/2011, 03/02/2012 en op 21/01/2015). DVZ verwierp al deze aanvragen. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ haar gezondheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat zij bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Georgië is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk. Betrokkene heeft een man in België waarmee zij samenwoont, het betreft de genaamde B. I. (01/03/1948). Hij is net als betrokkene illegaal. Aangezien de familiale eenheid bij verwijdering niet verbroken wordt, is er wat het familiale leven betreft geen schending van artikel 8 van het EVRM. Ze hebben familie in België, namelijk hun meerderjarige zoon B. R. (26/06/1981) en diens gezin. De relaties tussen meerderjarige kinderen en hun ouders vallen in principe

niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM tenzij er een bepaalde mate van afhankelijkheid door betrokkene wordt aangetoond, wat hier niet het geval is. Mijnheer en mevrouw B. wonen zelfstandig in Ieper. Hun zoon woont met zijn gezin in Kortrijk. Ze zijn niet afhankelijk van elkaar. Het staat de zoon van betrokkene vrij om hem achterna te reizen naar Georgië. Bovendien kan het koppel vanuit Georgië een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Zij kunnen daartoe bijvoorbeeld de opheffing van het inreisverbod aanvragen.

Betrokkene diende drie aanvragen tot medische regularisatie in (op 14/07/2011, 03/02/2012 en op 21/01/2015). DVZ verwierp al deze aanvragen. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ haar gezondheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat zij bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Georgië is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of zij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft een man in België waarmee zij samenwoont, het betreft de genaamde B. I. (01/03/1948). Hij is net als betrokkene illegaal. Aangezien de familiale eenheid bij verwijdering niet verbroken wordt, is er wat het familiale leven betreft geen schending van artikel 8 van het EVRM. Ze hebben familie in België, namelijk hun meerderjarige zoon B. R. (26/06/1981) en diens gezin. De relaties tussen meerderjarige kinderen en hun ouders vallen in principe niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM tenzij er een bepaalde mate van afhankelijkheid door betrokkene wordt aangetoond, wat hier niet het geval is. Mijnheer en mevrouw B. wonen zelfstandig in Ieper. Hun zoon woont met zijn gezin in Kortrijk. Ze zijn niet afhankelijk van elkaar. Het staat de zoon van betrokkene vrij om hem achterna te reizen naar Georgië. Bovendien kan het koppel vanuit Georgië een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Zij kunnen daartoe bijvoorbeeld de opheffing van het inreisverbod aanvragen.

Betrokkene en haar man verblijven al geruime tijd in België, hij sinds 2009, betrokkene al sinds 2008..Langdurig verblijf opent echter geen recht op verblijf. We hebben in bovenstaande gezien dat betrokkene en zijn vrouw ondertussen een ware procedureslag voerden om hun verblijf op Belgische bodem te rekken, ondanks herhaaldelijke negatieve beslissingen van de officiële instanties en herhaaldelijke bevelen om het grondgebied te verlaten. Ze leerden Nederlands, volgden cursussen en zouden aan vrijwilligerswerk doen. Waarschijnlijk ontwikkelden ze ook een sociaal netwerk op. Er is met andere woorden sprake van een privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Toch werd dit privéleven in illegaal verblijf opgebouwd. De overheid mengt zich dus niet in het privéleven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene en haar man van haar grondgebied te verwijderen. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit en het misbruik van verblijfsprocedures weegt hier op tegen het belang van betrokkene om haar privéleven in de illegaliteit op Belgische bodem verder te zetten.

In de laatste regularisatieaanvraag haalt de advocaat van betrokkene aan dat er geen rusthuizen zijn in Georgië en dat zij daar geen kennissen, vrienden of familie meer hebben. We wijzen er op dat betrokkene het grootste deel van haar leven in Georgië doorbracht. Het is vrij onwaarschijnlijk dat zij er echt niemand meer kent. Bovendien leven betrokkene en haar man momenteel volledig zelfstandig en hebben zij geen specifieke gespecialiseerde medische zorgen nodig die een opname in een zorginstelling zouden noodzaken. Zij krijgen geen mantelzorg van hun meerderjarige zoon, die met zijn gezin trouwens in een andere stad woont. Het argument dat er geen rusthuizen in Georgië is dus op zijn minst voorbarig en niet van toepassing op de huidige situatie van betrokkene en haar man. Gezien zij het grootste deel van zijn leven in Georgië doorbrachten en waarschijnlijk nog de taal van het land spreken zal het opnieuw ontwikkelen van een privéleven in het land van herkomst waarschijnlijk niet zo

moelijk zijn. Bovendien wordt betrokkene samen met haar man gerepatrieerd, zij hebben dus in ieder geval elkaar. Met betrekking tot het privéleven is er dus evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kreeg verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 28/02/2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene diende verschillende opeenvolgende verblijfsaanvragen in.

Zij diende twee verzoeken tot internationale bescherming in (namelijk op 19/08/2008 en op 15/05/2012).

Het CGVS verwierp de eerste aanvraag en de tweede werd niet in overweging genomen. Betrokkene diende telkens een beroep in bij de RVV tegen deze beslissingen maar de RVV sloot zich telkens aan bij de beslissingen van het CGVS en van de DVZ.

Betrokkene diende drie aanvragen tot medische regularisatie in (op 14/07/2011, 03/02/2012 en op 21/01/2015). DVZ verwierp al deze aanvragen.

Ten slotte diende zij ook nog twee regularisatieaanvragen op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in (op 19/09/2013 en op 06/09/2018). DVZ verwierp weide aanvragen.

Betrokkene nam telkens kennis van deze beslissingen.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Zij diende twee verzoeken tot internationale bescherming in (namelijk op 19/08/2008 en op 15/05/2012).

Het CGVS verwierp de eerste aanvraag en de tweede werd niet in overweging genomen. Betrokkene diende telkens een beroep in bij de RVV tegen deze beslissingen maar de RVV sloot zich telkens aan bij de beslissingen van het CGVS en van de DVZ.

Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart bij haar aanhouding op 12/06/2019 door de politie van Ieper dat ze in België is sinds 2008 gezien de oorlog. Zij verklaart terug te kunnen keren naar Georgië maar dat ze bij haar man wil blijven. Ze verklaart suikerziekte te hebben. Ze verklaart een zoon (R. B.) te hebben die in Bellegem woont. Betrokkene diende drie aanvragen tot medische regularisatie in (op 14/07/2011, 03/02/2012 en

op 21/01/2015). DVZ verwierp al deze aanvragen. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ haar gezondheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat zij bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Georgië is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk. Betrokkene heeft een man in België waarmee zij samenwoont, het betreft de genaamde B. I. (01/03/1948). Hij is net als betrokkene illegaal. Aangezien de familiale eenheid bij verwijdering niet verbroken wordt, is er wat het familiale leven betreft geen schending van artikel 8 van het EVRM. Ze hebben familie in België, namelijk hun meerderjarige zoon B.R. (26/06/1981) en diens gezin. De relaties tussen meerderjarige kinderen en hun ouders vallen in principe niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM tenzij er een bepaalde mate van afhankelijkheid door betrokkene wordt aangetoond, wat hier niet het geval is. Mijnheer en mevrouw B. wonen zelfstandig in Ieper. Hun zoon woont met zijn gezin in Kortrijk. Ze zijn niet afhankelijk van elkaar. Het staat de zoon van betrokkene vrij om hem achterna te reizen naar Georgië. Bovendien kan het koppel vanuit Georgië een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Zij kunnen daartoe bijvoorbeeld de opheffing van het inreisverbod aanvragen.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Georgië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene diende drie aanvragen tot medische regularisatie in (op 14/07/2011, 03/02/2012 en op 21/01/2015). DVZ verwierp al deze aanvragen. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ haar gezondheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat zij bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Georgië is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of zij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft een man in België waarmee zij samenwoont, het betreft de genaamde B. I. (01/03/1948). Hij is net als betrokkene illegaal. Aangezien de familiale eenheid bij verwijdering niet verbroken wordt, is er wat het familiale leven betreft geen schending van artikel 8 van het EVRM. Ze hebben familie in België, namelijk hun meerderjarige zoon B. R. (26/06/1981) en diens gezin. De relaties tussen meerderjarige kinderen en hun ouders vallen in principe niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM tenzij er een bepaalde mate van afhankelijkheid door betrokkene wordt aangetoond, wat hier niet het geval is. Mijnheer en mevrouw B. wonen zelfstandig in Ieper. Hun zoon woont met zijn gezin in Kortrijk. Ze zijn niet afhankelijk van elkaar. Het staat de zoon van betrokkene vrij om hem achterna te reizen naar Georgië. Bovendien kan het koppel vanuit Georgië een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Zij kunnen daartoe bijvoorbeeld de opheffing van het inreisverbod aanvragen.

Betrokkene en haar man verblijven al geruime tijd in België, hij sinds 2009, betrokkene al sinds 2008..Langdurig verblijf opent echter geen recht op verblijf. We hebben in bovenstaande gezien dat betrokkene en zijn vrouw ondertussen een ware procedureslag voerden om hun verblijf op Belgische

bodem te rekken, ondanks herhaaldelijke negatieve beslissingen van de officiële instanties en herhaaldelijke bevelen om het grondgebied te verlaten. Ze leerden Nederlands, volgden cursussen en zouden aan vrijwilligerswerk doen. Waarschijnlijk ontwikkelden ze ook een sociaal netwerk op. Er is met andere woorden sprake van een privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Toch werd dit privéleven in illegaal verblijf opgebouwd. De overheid mengt zich dus niet in het privéleven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene en haar man van haar grondgebied te verwijderen. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit en het misbruik van verblijfsprocedures weegt hier op tegen het belang van betrokkene om haar privéleven in de illegaliteit op Belgische bodem verder te zetten.

In de laatste regularisatieaanvraag haalt de advocaat van betrokkene aan dat er geen rusthuizen zijn in Georgië en dat zij daar geen kennissen, vrienden of familie meer hebben. We wijzen er op dat betrokkene het grootste deel van haar leven in Georgië doorbracht. Het is vrij onwaarschijnlijk dat zij er echt niemand meer kent. Bovendien leven betrokkene en haar man momenteel volledig zelfstandig en hebben zij geen specifieke gespecialiseerde medische zorgen nodig die een opname in een zorginstelling zouden noodzaken. Zij krijgen geen mantelzorg van hun meerderjarige zoon, die met zijn gezin trouwens in een andere stad woont. Het argument dat er geen rusthuizen in Georgië is dus op zijn minst voorbarig en niet van toepassing op de huidige situatie van betrokkene en haar man. Gezien zij het grootste deel van zijn leven in Georgië doorbrachten en waarschijnlijk nog de taal van het land spreken zal het opnieuw ontwikkelen van een privéleven in het land van herkomst waarschijnlijk niet zo moeilijk zijn. Bovendien wordt betrokkene samen met haar man gerepatrieerd, zij hebben dus in ieder geval elkaar. Met betrekking tot het privéleven is er dus evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Vasthouding
(...)”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In *casu* bevinden de verzoekers zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1 In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 7, 62, 74/13, 74/14 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3, 8 en 15 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.3.2.2 Bespreking

Verzoeker betoogt dat er geen rekening is gehouden met het feit dat hij Georgië 41 jaar geleden is ontvlucht omdat hij het voorwerp uitmaakte van bloedwraak. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar zijn asielbeslissingen genomen door het CGVS en de Raad die evenwel zijn asielverzoek uitsluitend ten aanzien van de Russische Federatie hebben onderzocht. Bovendien beschikt verzoeker niet over een paspoort waardoor hij onverwijderbaar is en nergens een duurzaam verblijf kan bekomen. Verzoekers menen dan ook dat de artikelen 3 en 15 van het EVRM worden geschonden.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt: "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De Raad herinnert er nog aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr.

144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

In casu heeft verzoeker, blijkens de stukken van het administratief dossier nooit eerder gewag gemaakt van zijn vrees voor bloedwraak in Georgië. Tijdens het gehoor op 12 juni 2019 verklaarde verzoeker niet te willen terugkeren naar Georgië omwille van “problemen” zonder evenwel te specificeren welke problemen hij er heeft en zonder bloedwraak te vermelden. Tijdens het gehoor van de eerste asielaanvraag op het Commissariaat-generaal vermeldde verzoeker dat hij Georgië had verlaten omwille van de economische toestand aldaar. Verder merkt de Raad op dat verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Verzoeker verblijft sinds verschillende jaren in België maar heeft nooit eerder een asielaanvraag ingediend in functie van Georgië en met betrekking tot zijn vrees voor bloedwraak. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Verweerder wijst er in de nota met opmerkingen ook op dat de Georgische autoriteiten, die gebonden zijn aan het Verdrag van Genève, een doorlaatbewijs hebben toegekend aan eerste verzoeker. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat Georgië een doorlaatbewijs voor eerste verzoeker heeft afgegeven. Bovendien blijkt uit de stukken dat de Georgische autoriteiten hebben bevestigd dat verzoeker de Georgische nationaliteit heeft. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij betoogt dat hij ‘onverwijderbaar’ is en nergens over een duurzaam verblijf kan beschikken. Ter terechtzitting stelt verzoekers raadsman dat deze grief inderdaad niet meer dienstig is.

De schending van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt. Verzoekers laten bovendien na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 15 van het EVRM schenden.

Verzoekers betogen verder dat er geen risico op onderduiken bestaat nu hun adres genoegzaam bekend was. De beslissingen schenden artikel 74/14 van de vreemdelingenwet.

Er wordt de verzoekers krachtens artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet geen vrijwillige vertrektermijn verleend omdat er een risico op onderduiken bestaat. Vervolgens verwijst verweerder in de beslissingen naar de toepassing van artikel 1, § 2, 4°, 6° en 8° van de vreemdelingenwet. Met name dat verzoekers zich niet aan de verwijderingsmaatregel hebben gehouden, onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en omdat verzoekers in het Rijk meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen hebben ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hebben ontvangen, waarvan de laatste hen ter kennis werd gebracht op 28 februari 2019. Dit wordt niet betwist door verzoekers. Daarnaast dienden verzoekers twee verzoeken tot internationale bescherming in, drie aanvragen tot medische regularisatie en twee regularisatieaanvragen om humanitaire redenen. Alle aanvragen werden negatief afgesloten. Ook dit wordt niet betwist door verzoekers. Tenslotte blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers twee verzoeken tot internationale bescherming indienden, namelijk op 11 augustus 2009 en op 15 mei 2012. De eerste aanvraag werd verworpen door de Commissaris-generaal en de tweede aanvraag werd niet in overweging genomen door de verwerende partij. Verzoekers dienden hoger beroep in bij de Raad die zich aansloot bij de beslissingen van de Commissaris-generaal. Dit wordt evenmin betwist door verzoekers. De motieven volstaan, elk afzonderlijk, om de vaststelling van een risico op onderduiken te schragen. Het feit dat verzoekers een gekend adres hadden is bijgevolg niet dienstig.

De aangevoerde schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekers betogen dat artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet worden geschonden, nu hun gezinsleven met hun meerderjarige zoon in België eveneens bescherming verdient. Zij wijzen erop dat ze volledig afhankelijk zijn van hun zoon die hun huur betaalt en in hun levensonderhoud voorziet. Verzoekers beschikken over geen enkel inkomen, evenmin in Georgië. Bovendien houden de beslissingen geen rekening met de labiele medische situatie van tweede verzoekster.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling stipuleert dat rekening dient te worden gehouden *“met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*.

Uit de beslissingen blijkt dat verzoekers ter gelegenheid van hun interpellatie door de politie werden gehoord en dat zij hierbij verwezen naar hun zoon die in België verblijft en de medische problemen van tweede verzoekster.

De gemachtigde overweegt in hun beslissingen het volgende betreffende de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet: *Ze hebben familie in België, namelijk hun meerderjarige zoon B. R. (26/06/1981)/ en diens gezin. De relaties tussen meerderjarige kinderen en hun ouders vallen in principe niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM tenzij er een bepaalde mate van afhankelijkheid door betrokkene wordt aangetoond, wat hier niet het geval is. Mijnheer en mevrouw B. wonen zelfstandig in Ieper. Hun zoon woont met zijn gezin in Kortrijk. Ze zijn niet afhankelijk van elkaar. Het staat de zoon en betrokkene vrij om hem achterna te reizen naar Georgië. Bovendien kan het koppel vanuit Georgië een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Zij kunnen daartoe bijvoorbeeld de opheffing van het inreisverbod aanvragen. (...)*

In de laatste regularisatieaanvraag haalt de advocaat van betrokkene aan dat er geen rusthuizen zijn in Georgië en dat zij daar geen kennissen, vrienden of familie meer hebben. We wijzen er op dat betrokkene het grootste deel van zijn leven in Georgië doorbracht. Het is vrij onwaarschijnlijk dat hij er echt niemand meer kent. Bovendien leven betrokkene en zijn vrouw momenteel volledig zelfstandig en hebben zij geen specifieke gespecialiseerde medische zorgen nodig die een opname in een zorginstelling zouden noodzaken. Zij krijgen geen mantelzorg van hun meerderjarige zoon, die met zijn gezin trouwens in een andere stad woont. Het argument dat er geen rusthuizen in Georgië is dus op zijn minst voorbarig en niet van toepassing op de huidige situatie van betrokkene en zijn vrouw. Gezien zij het grootste deel van zijn leven in Georgië doorbrachten en waarschijnlijk nog de taal van het land spreken zal het opnieuw ontwikkelen van een privéleven in het land van herkomst waarschijnlijk niet zo moeilijk zijn. Bovendien wordt betrokkene samen met zijn vrouw gerepatriëerd, zij hebben dus in ieder geval elkaar. Met betrekking tot het privéleven is er dus evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM.”

Aldus is in de bestreden beslissingen rekening gehouden met de opgeworpen elementen van hun familieleven en labiele medische situatie van tweede verzoekster. De schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is

(EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

Er moet dus sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie om te kunnen gewagen van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze beoordeling is een loutere feitenkwestie.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM bestaat er slechts een beschermenswaardig gezinsleven tussen meerderjarige familieleden indien er, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Het loutere bestaan van normale emotionele en affectieve banden tussen familieleden maakt geen vorm van afhankelijkheid uit (cf. EHRM 3 juli 2001, nr. 47.390/99, *Javeed/Nederland*).

Verzoekers wijzen erop dat hun zoon de huur betaalt en in hun levensonderhoud voorziet. Verzoekers bevestigen evenwel dat zij niet samen bij hun zoon inwonen en tonen verder geen bijkomende banden van afhankelijkheid aan. Dat hun zoon instaat voor de huur en hun levensonderhoud wordt verder ook niet gestaafd door enig stuk. Bovendien tonen verzoekers niet aan dat hun zoon niet kan instaan voor hun levensonderhoud in Georgië en/of dat zij hun voorgehouden gezinsleven niet in Georgië kunnen leiden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij een gezinsleven hebben met hun in België verblijvende meerderjarige zoon dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen (cf. EHRM 26 november 2013, nr. 1785/08, *Vasquez/Zwitserland*). (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, *Onur/Groot-Brittannië*; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97).

In weerwil van verzoekers betoog in hun middel, kan geen beschermenswaardig gezinsleven worden vastgesteld, waardoor artikel 8, tweede lid van het EVRM niet van toepassing is. Wat het onderzoek betreft naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partijen slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223 744), wat te dezen niet het geval is.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

Waar verzoekers de schending van de formele motiveringsplicht aanvoeren laten zij na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben geschonden. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

Het enige middel is *prima facie* niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

N. MOONEN